

nestelig set en vis Respekt, naar blot det var lidt billigere.

Jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg skal først bemærke, at det selvfølgelig glæder mig, at den højtærede Finansminister har udtalt, at mit Lovforslag ikke krævede Retfærdighedens og Billighedens Forbringere og ikke forfordelte hverken Land eller By. Det ønsker jeg at få fast, at det er erkendt om dette Lovforslag, og det er efter min Mening en utvivlsom Ros for Lovforslaget. Men naar nu den højtærede Finansminister selv erkendte det, og han tillige erkendte noget andet, idet han nemlig sagde, at det var hans Overbevisning, at Forholdet i Øjeblikket var saaledes, at ved en Ejendoms Salg gik Halvprocentafgiften og alle de mange øvrige Omkostninger ud over Sælgeren, saa vil jeg spørge: Er det da retfærdigt at opretholde en Afgift som denne? Han indrømmer selv, at Løberne ere saaledes, at i dette Øjeblik gaar det ud over Sælgeren, og deraf følger ogsaa, at Løberne ere saaledes, at Sælgeren selv paa Grund af Fattigdom ikke kan sidde ved sin Ejendom. Men er det Tilfældet, saa have vi her virkelig en Indrømmelse af, at det er en Afgift, der gaar ud over de allerfattigste, den rammer dem, der staa paa Overgangen til at gaa fra deres Ejendomme og altsaa gaa ind til Byerne for at friste Livet som Arbejdere eller maasse gaa i Fattiggaarden. Naar det er Tilfældet, naar man selv indrømmer, at det rammer Sælgeren, saa gælder det selvfølgelig ogsaa alle de andre Afgifter, som erlægges i dette Øjeblik af faste Ejendomme. Det gælder Stempelafgiften, det gælder den Skat af $\frac{1}{6}$, der betales af al Gæld, det gælder endelig denne Afgift, som skal betales baade af Gæld og Kontanter, og som selvfølgelig, naar man er nødt til at skulle sælge, bliver betalt af Gælden, det gælder, at Udgifterne her i Landet i Virkeligheden ere $1\frac{2}{3}$ pCt. af hele Ejendommens Værdi ved Salg, og af de f. Eks. 1,000 Kr., som Manden ellers kunde have faaet kontant ved Salget af sin Ejendom, sluges i Virkeligheden de 5—600 Kr. reelt ved Tvangskøb, det være sig offentlig Tvangskøb eller Tvangskøb under Haanden, fremtvunget af de foreliggende Omstændigheder. Der svinder det fuldkommen bort, fordi Afgiften gaar ud over det, som den fattige Mand vilde have faaet. Naar man selv indrømmer, at Situationen er saaledes, kan jeg ikke forstaa, at man vilde modsætte sig en Ophævelse af denne Afgift, som der her er Tale om. Jeg forstod nemlig, at den højtærede Finansminister egentlig dadlede mit Lovforslag, fordi det ikke gik vidt nok, men da han havde

talt lidt, saa sagde han, at havde det gaaet videre, saa vilde han ikke have haft noget med det at gøre, saa det var jo ikke saa trøsterigt; man kunde snarere sige: Det har man for sin Billighed. Men naar Forholdet er, som jeg fremhævede, tror jeg ogsaa, at den højtærede Finansminister vil komme til det Resultat, at netop under saadanne Forhold er det fra alle Synspunkter absolut urigtigt at hindre Omfætteligheden af faste Ejendomme. Det sande, virkelige Forhold er det, at den Afgift, her er Tale om, hindrer Omfætteligheden, forstandige Mægler, forstandige Assendelser og forstandig Fordeling af faste Ejendomme — det gør den jo i Virkeligheden, og det gør den jo dobbelt i et Par, hvor mange Ejendomme komme til Salg — den hindrer forstandig Udparscellering af private Ejendomme, den hindrer en forstandig Assendelse, hindrer i det hele taget, jeg vil ikke alene tale om enhver fornuftig Spekulation, thi det er muligt, at man har noget imod denne, men den hindrer i Virkeligheden i vanskelige Tider enhver fornuftig Tænkforbindelse med Omfætning af faste Ejendomme, for Resten mener jeg, at dette Forhold gælder ikke alene om alle Ejendomme paa Landet, men i en ikke ringe Grad om slet ikke saa faa Købstadejendomme, thi Forholdet er jo nemlig det, at i alle Købstæder — og det gælder ogsaa Kjøbenhavn — er man kommen saa vidt ved Bygning i visse Dele af Byen, at det hele er saa usundt, at man ikke paa en Gang kan udrede den Arbejdsløn, som skal hvedes, og som rimelig bør hvedes, og de Pengeudgifter, som hvedes til Kapitalen og de Pengeudgifter, som hvedes til alle dem, der staa i Forbindelse med et Byggeforetagende, uden at det er nødvendigt, at der maa tabes Penge og tabes ret betydelige Penge, jeg tror, at det vil vise sig i mange Bydele, og ogsaa i visse Købstæder, saa ogsaa af den Grund er der Anledning til at gaa med til Ophævelse af denne Halvprocentafgift eller i alt Fald til Forandring deri. Jeg skal i Anledning af en Antydning, den højtærede Finansminister kom med om ny Skatter, tillade mig at sige, at i og for sig er det jo dog selv under en hvilken som helst Statshusholdning ogsaa den ærede Finansministers Pligt at finde ny Skatter. Det er jo meget tvivlsomt, om det er rigtigt, at Finansministeren, hver Gang man kommer og forlanger en ringe Lettelse eller en Forandring i Statsindretningerne, siger: ja nævn mig først en ny Skat; saa længe De ikke nævner det, kan jeg ikke inklade mig i nogen Forhandling med Dem. Jeg kan ikke indse, at det egentlig er rigtigt,